

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden
(Niemcy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.**

(Sprawa C-385/17)

(2017/C 318/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Torsten Hein

Strona pozwana: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za czas urlopu było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeżeli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego przeciętnego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez krajowe przepisy ustawowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za czas urlopu w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię tych przepisów krajowych?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniom art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, ponieważ w krajowym orzecznictwie sądów najwyższych wcześniej stwierdzono, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W wypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej
Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-391/17)

(2017/C 318/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak wyrównania utraty danej kwoty zasobów własnych, która powinna była zostać ustalona i udostępniona budżetowi Unii na podstawie art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia 1552/1989 ⁽¹⁾ (art. 2, 6, 10, 12 i 13 rozporządzenia 609/2014 ⁽²⁾), gdyby świadectwa wywozowe w odniesieniu do przywozu aluminium z Anguilli w latach 1999-2000 nie zostały wydane niezgodnie z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG ⁽³⁾, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 (następnie art. 10) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej), oraz
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W okresie od marca 1999 r. do czerwca 2000 r. aluminium pochodzące z państw trzecich i najpierw przywożone do Anguilli było, po dokonaniu ponownego wywozu z Anguilli, przywożone do Włoch. Władze Anguilli zapewniały dotację dla transportu w zakresie wywozu w kwocie 25 USD za tonę metryczną (zwaną dalej „pomocą w zakresie transportu”) w odniesieniu do towarów przewożonych tranzytem przez Anguillę. Ta „pomoc w zakresie transportu” zapewniona przez Anguillę dla przewożonych tranzytem towarów i odpowiadająca zwrotowi cła powodowałaby stwierdzenie niedopuszczalności zwolnienia celnego w przypadku ponownego wywozu z Anguilli i przywozu do UE. Władze Anguilli błędnie zastosowały art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG poprzez wydanie świadectw wywozowych, pomimo że przesłanki ku temu nie zostały spełnione. W następstwie naruszenia art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG wynikającego z błędnego wydania przez Anguillę świadectw wywozowych Włochy miały trudności w pobraniu cła na podstawie art. 24 WE (obecnie art. 29 TFUE).
2. Zjednoczone Królestwo jest finansowo odpowiedzialne za utratę tradycyjnych zasobów własnych spowodowaną przez wydanie świadectw wywozowych niezgodne z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG. Władze Zjednoczonego Królestwa nie podjęły wszystkich właściwych środków w celu ochrony finansowych interesów Unii oraz w celu zapewnienia prawidłowego zastosowania decyzji 91/482/EWG przez organy Anguilli. Każde państwo członkowskie ma obowiązek zapewnić, że jego terytoria zamorskie prawidłowo stosują wszelkie obowiązujące je akty prawne, takie jak decyzja 91/482/EWG, w celu skutecznej ochrony finansowych interesów UE.
3. W przypadku gdy działanie lub zaniechanie organów danego państwa członkowskiego prowadzi do utraty zasobów własnych, Unia powinna otrzymać równowartość kwoty utraconych zasobów własnych. Tym samym Zjednoczone Królestwo powinno zrekomensować budżetowi Unii całkowitą kwotę utraconych zasobów własnych oraz uiścić odsetki za zwłokę na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 168, s. 39)

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą (Dz.U. L 263, s. 1)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag (Niderlandy) w dniu 13 lipca 2017 r. – Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC

(Sprawa C-423/17)

(2017/C 318/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag